

«ВЧЕННЯ ПРО ІДЕЇ» ПЛАТОНА

Доценко К.В., гр. МО-19

Науковий керівник – канд. філос. наук, доц. **Варипась О.М.**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Філософська спадщина Платона дуже велика, а вплив його величезний і простежується в усіх сферах духовного і наукового життя впродовж багатьох років. Створені ним філософські системи знайшли багато послідовників, а висловлені ним ідеї знайшли своє відображення в працях багатьох філософів. Вчення Платона про ідеї є однією з найважливіших складових частин його творчості. Багато дослідників схилиються до думки, що воно є своєрідним "ядром" усієї його філософської системи. Проте слід зазначити, що платонівське вчення про ідеї не є щось ізольоване і відірване від усього іншого ним створеного: навпроти, Платон, будучи учнем Сократа, логічно розвинув і доповнив філософію свого учителя, приділивши особливу увагу знанню і пошуку його підстав, а саме вчення про ідеї стало природним завершенням цього пошуку.

Для об'єктивної оцінки «Вчення про ідеї» Платона потрібно ознайомитись з основними його ідеями:

- «Ідея» блага,
- «Ідея» Платона про досконалого мудреця,
- «Ідея» про державу,
- «Ідея» про доброчесність,
- «Ідея» прекрасного.

Суть "Вчення про ідеї" Платона полягає в тому, що наш світ – лише подібність іншого світу. Справжнє життя відбувається у справжньому світі ідей, в "ейдосі". Це поняття щось абсолютно інше за природою, що не має ніякого відношення до реальності. Подорож свідомості дозволяє встановлювати деяку спільність між світами.

Платон переконаний, що істина існує, і більше того, що істина пізнавана. І якщо вона недосяжна методами чуттєвого сприйняття, то, значить, пізнати її можна за допомогою якоїсь іншої нашої здатності. У різних діалогах Платон по-різному підходить до цього питання, але в цілому логіка його думки така: він розділяє сократівську впевненість в існуванні абсолютної істини, в тому, що критерієм усього являється не людина, а об'єктивна істина. Методологічний потенціал «Вчення про ідеї» і багатьох тез Платона про "буття ідей" і "виникнення речей" "ховався" від наукової уваги майже до кінця XIX ст. і став зрозумілим лише в XX ст. – з появою і розвитком синергетики, науки про "виникнення процесів і речей".